

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 736/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Pavol Kollár, s. r. o., Lehotského 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Kollár, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11 C 230/2010 z 20. januára 2016 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 285/2016 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. októbra 2017 elektronickými prostriedkami bez autorizácie doručené podanie označené ako „*Ústavná sťažnosť, vec vedená na OSBA I č.k. 11C 230/2010*“; v listinnej podobe bolo podanie doručené 26. októbra 2017, kde ako sťažovatelia boli označení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovatelia“). Následne boli ústavnému súdu doručené ďalšie dve elektronické podania 30. a 31. októbra označené ako „*doplnenie sťažnosti ÚS SR č. Rvp 1947/2017*“; prvé z nich

je vedené ako osobitné konanie pod sp. zn. Rvp 2010/2017 (pretože podľa obsahu sa týkalo inej veci, pozn.) a druhé elektronické podanie bolo doručené v listinnej podobe 30. októbra 2017, pričom bolo označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Ústavnému súdu bolo 14. novembra doručené aj podanie označené ako „*Ústavná sťažnosť- doplnenie*“. Vychádzajúc z obsahu týchto podaní vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 230/2010 z 20. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie“) a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 285/2016 z 24. mája 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 11 C 230/2010 v procesnom postavení odporcov. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol napadnutým rozsudkom prvej inštancie tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k tam uvedeným nehnuteľnostiam, vyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov tak, že v rozsudku označenú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľa, ktorého zaviazal zaplatiť každému zo sťažovateľov primeranú náhradu v sume 1 763,89 € a sťažovateľom uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

3. Sťažovatelia vo svojich podaniach namietajú, že označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú nespravodlivé a nedostatočne odôvodnené. Uvádzajú skutkové okolnosti a domnievajú sa, že v okolnostiach ich veci došlo k viacerým chybám, pretože tvrdia, že bolo porušené ich predkupné právo, že predmetnú nehnuteľnosť bolo možné reálne rozdeliť, a vyjadrujú tiež svoj nesúhlas s náhradou, ktorá im bola priznaná.

4. V poslednom doručenom doplnení sťažnosti sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich označených práv postupom okresného súdu a rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho napadnutým rozsudkom, označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľa sa taktiež domáhajú priznania finančného zadosťučinenia po 9 000 € každému z nich od okresného súdu a po 18 000 € každému z nich od krajského súdu, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania vzhľadom na počet doručených podaní sťažovateľov musel vysporiadať s otázkou, či v okolnostiach posudzovanej veci

prvotné podanie sťažovateľov označené ako sťažnosť bolo možné považovať za sťažnosť podľa § 20 ods. 1, § 49 a § 50 zákona o ústavnom súde, a tým aj posúdiť, či ostatné podania vo veci označené ako doplnenia sťažnosti z hľadiska ich obsahu sú doplnením, resp. novými sťažnosťami.

9. Podľa § 20 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. K návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa výslovne uvedie, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

10. Ako už bolo uvedené, [REDAKOVANÉ] elektronickými prostriedkami doručil ústavnému súdu 20. októbra 2017 podanie označené ako sťažnosť, ktoré v listinnej podobe doručil 26. októbra 2017. Z obsahu podania je zrejmé to, že smeruje proti označeným rozhodnutiam v záhlaví tohto rozhodnutia. Pokiaľ ide o obsah a formu podania ako takého, nie je možné ho považovať za návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Podanie neobsahuje predovšetkým jednoznačný kvalifikovaný petit, sťažovatelia navrhujú len zrušiť napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, vrátiť vec na nové prejednanie, priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania bez toho, aby navrhli vysloviť porušenie ich označených práv týmito rozhodnutiami. Zo znenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že ústavný súd je oprávnený zrušiť rozhodnutie alebo opatrenie len na základe toho, že vyslovil porušenie základného práva alebo slobody. Keďže sťažovatelia v návrhu neformulovali požiadavku vysloviť porušenie svojich označených práv, nimi formulovaný petit je nedostatočný a nevykonateľný. Ďalej je potrebné tiež konštatovať, že námietka porušenia nedostatočne označených práv bola obsiahnutá len v tzv. odôvodnení podania a nie v petite podania. Pokiaľ ide o odôvodnenie sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že pod odôvodnením sťažnosti treba predovšetkým rozumieť právnu argumentáciu opretú o skutočnosť a dôkazy, ktoré majú preukazovať porušenie tých práv, ktorých porušenie navrhujú vysloviť. Inými slovami, odôvodnenie sťažnosti musí korešpondovať s navrhovaným petitom, ktorým sťažovatelia primárne žiadajú vysloviť porušenie svojich práv. Označené podanie sťažovateľov však odôvodnenie neobsahuje vôbec, resp. neobsahuje žiadne právne relevantné argumenty ani dôkazy o tom, že v ich označenej veci

došlo k porušeniu ich označených práv. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že rozsah nedostatkov podania doručeného ústavnému súdu 20. októbra 2017 má za následok, že toto podanie nemožno považovať za návrh.

11. Podľa § 125 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde „podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada“. Z tohto ustanovenia explicitne vyplýva, že ak sa má na neautorizované elektronické podanie prihliadať (z hľadiska obsahu, plynutia lehôt atď.), musí byť (jeho rovnopis) doručený súdu v listinnej podobe alebo v autorizovanej elektronickej podobe do desiatich dní.

12. Sťažovatelia, zrejme sa domnievajúc, že prvé podanie (formálne včasne podané) bolo konvalidované jeho doručením v listinnej podobe (bod 10), neskôr (31. októbra 2017) doručili ústavnému súdu podanie označené v sprievodnom liste ako „*doplnenie sťažnosti*“ a „*ústavnú sťažnosť*“ doručenú 14. novembra 2017. Ústavný súd nemôže tento postup akceptovať, pretože pre posúdenie včasnosti podania sťažnosti je podstatné, aby hneď na začiatku mala obsah a formu, ktoré vyžaduje zákon. Dopĺňať možno iba procesne perfektnú a včas podanú sťažnosť. Postup, že sťažovateľ včas doručí iba „náznak“ či „avízo“ sťažnosti a až po uplynutí lehoty ju „doplní“, je neprijateľný a nemožno ho označiť inak ako obchádzanie zákona.

13. Pokiaľ ide o obsah v 12. bode označených podaní, tieto už možno považovať za sťažnosť, avšak vzhľadom na záver, že nejde o doplnenie sťažnosti, ale o samostatnú (novú) sťažnosť, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú s poukazom na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

14. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

15. Sťažovatelia vo svojich podaniach uvádzali, a nakoniec to vyplýva aj z doložky právoplatnosti na kópiách napadnutých rozhodnutí, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s napadnutým rozsudkom nadobudol právoplatnosť 21. augusta 2017.

16. Prvé z podaní sťažovateľov označených ako doplnenie sťažnosti, resp. ústavná sťažnosť, ktoré už bolo možné považovať za návrh, resp. kvalifikovanú sťažnosť, bolo ústavnému súdu doručené až 31. októbra 2017. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená zjavne po dvojmesačnej lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia sa dostali do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

17. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že aj v prípade včasného doručenia sťažnosti existoval aj iný dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľov. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie ústavný súd sťažnosť v zmysle stabilizovanej judikatúry (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014) sťažnosti v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Pokiaľ ide o časť sťažnosti napadajúcu rozsudok krajského súdu, argumentácia sťažovateľov o porušení ich označených práv uvedená v sťažnosti nemá ústavnoprávnu relevanciu a nedostatočne korešponduje s navrhovaným petitom. Vzhľadom na rozsah a dôvody rozhodnutia uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu považovať ani za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Ústavný súd preto konštatuje, že aj v prípade, ak by sťažnosť sťažovateľov v tejto časti bola podaná v lehote, existoval by dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľmi v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017